

ANGIE THOMAS

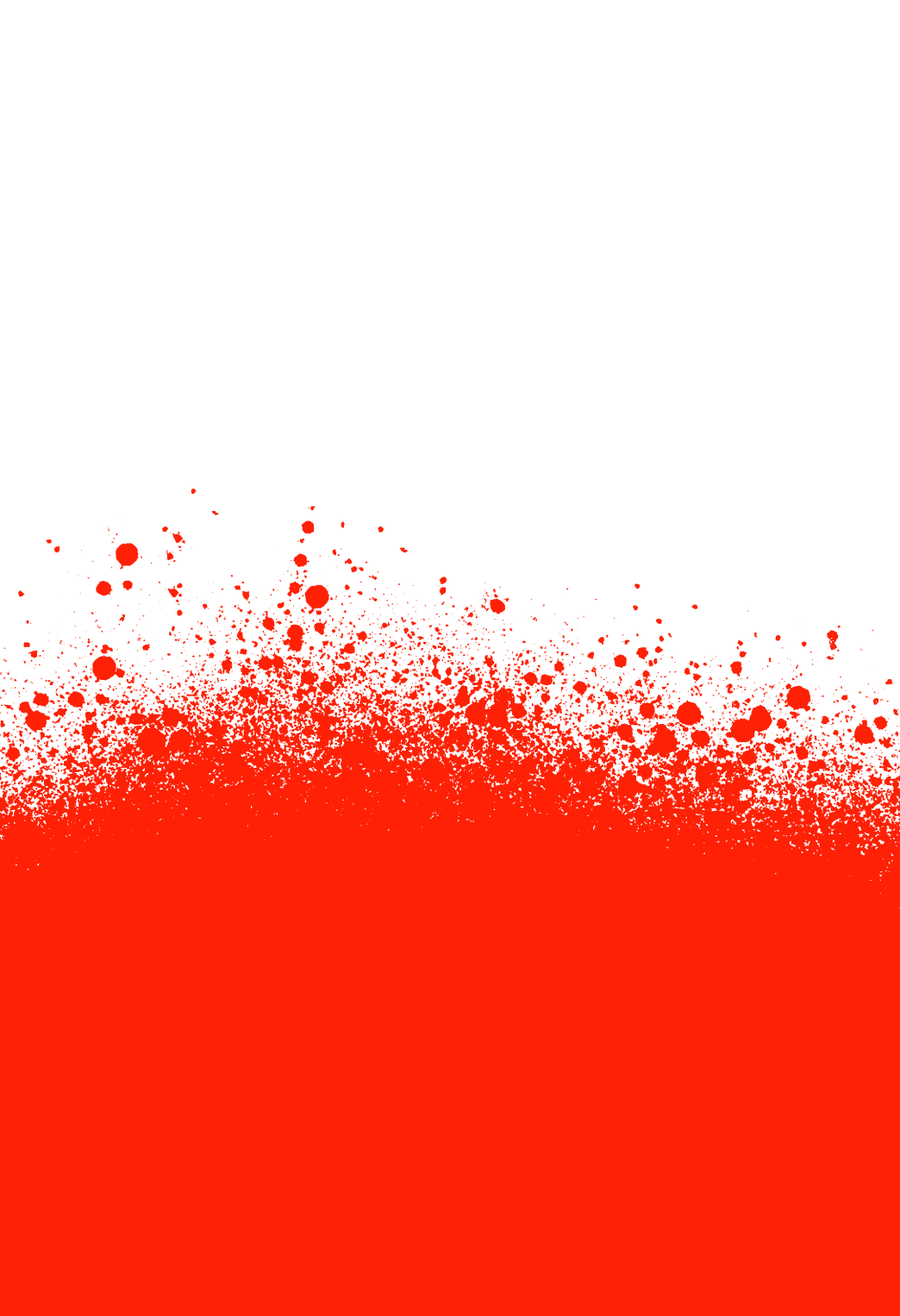
**SUN
VUO
RO**

Löydä oma äänesi

SUOMENTANUT ILKKA REKIARO

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

JOHDANTO

A large, vibrant red splatter graphic that originates from the bottom left corner and spreads across the lower half of the page. The splatter consists of numerous small, irregular red dots and larger, more prominent circular spots, creating a dynamic, energetic, and somewhat abstract visual effect. The background is a clean, solid white, which makes the red splatter stand out prominently.

FLOW

TARKOITTA

RIIMIEN.
RYTMIA.

JA SIIHEN VAIKUTTA
JOKAINEN

SANA

JA JOKAINEN

TAVU.

Tekeekö harjoitus meistä täydellisiä?

Ei, vaan harjoitus tekee mestarin.

Jos tunnet minua yhtään, niin tiedät varmaan sen, että olen korisfani. WNBA, NBA, NCAA, sitä rataa. Katsoisin matseja joka päivä, jos pystyisin. En kuitenkaan koskaan voi katsoa pelin tärkeintä vaihetta, sillä sitä ei näytetä televisiossa.

Pelin tärkein vaihe on harjoittelu.

WNBA-tähti Candace Parker harjoittelee pari kolme kertaa päivässä. Päi-väs-sä. LeBron James myös. Steph Curry heittää palloa viisisataa kertaa joka ikinen päivä. Kun Kobe Bryant oli vielä high schoolissa, hän harjoitteli neljä tuntia päivässä... ennen ja jälkeen koulutuntien.

Se on omistautumista.

Usein väitetään, että harjoittelemalla tulee täydelliseksi. Ehei. Kuukaan ei ole täydellinen. (Et edes sinä. Sori.) Jopa juuri mainitsemillani koripalloilijoilla on puutteensa. Mutta mestareita he ovat kaikki.

Harjoitus ei tee täydelliseksi, vaan harjoitus tekee mestarin.

Valitettavasti en itse jaksa heittää kolmosta enkä osaa kädenvaihtoa. Sen sijaan minun juttuni on kirjoittaminen. Miksen siis hioisi taitoani samalla tavalla kuin LeBron omaansa? Se tarkoittaa, että

otan harjoittelun kirjoittamisen tärkeimmäksi osaksi. Entä kuinka kirjoittamista harjoitellaan? Vastaus on oikeasti tosi simppeleä.

Kirjoittamalla.

Kirjoittamalla pieniä projekteja, kirjoittamalla isoja projekteja. Kirjoittamalla fanifiktiota, kirjoittamalla novelleja, kirjoittamalla yksittäisiä kappaleita, kirjoittamalla virkkeitä, lauseita. Kirjoittamalla itselleen.

Kirjoittamalla.

Kirjoittamalla.

Kirjoittamalla.

Tämän oppaan tarkoitus on auttaa sinua keksimään ja toteuttamaan kirjoitusprojekti – toisin sanoen treenata sinua isoa matsia varten. Ensin sinun on kuitenkin harjoiteltava. Ehdotan, että pidät päiväkirjaa. Sen ei tarvitse olla mitenkään ihmeellinen, mutta jos haluat sen olevan ihmeellinen, niin mikä ettei. Mikä vain sinusta toimii. Olennaista on, että kirjoitat. Kymmenen, viisitoista tai jopa kolmekymmentä minuuttia joka päivä olisi hyvä alku. Ja kuten Curry heittäessään palloa viisisataa kertaa päivässä, sinäkin huomaat kehittyväsi koko ajan. Huomaat, että äänesi voimistuu. Ja mikä vielä parempaa, alat nähdä itsesi kirjailijana.

Sillä arvaa mitä? Jos kirjoitat paljon, olet kirjailija.

Joo, sinä. Sinä olet kirjailija. Tästä eteenpäin kutsun sinua Kirjailijaksi isolla alkukirjaimella, koska se sinä olet.

Nyt kun se asia on tehty selväksi, eiköhän aloiteta.

K: Mistä tarinat syntyvät?

V: Kun Kirjailija ja Idea rakastuvat...

Yleisin kysymys joka minulle esitetään taitaa olla, mistä saan ideani. Olisi kiva vastata, että tarinaideoita putoilee taivaalta ja että valmis kirjasuunnitelma hahmottuu päässäni hetkessä. (Hah! Kunpa vain.)

Minulle ja useimmille kirjailijoille tarinaideoita tulee yleensä parista kolmesta lähteestä: ajatuksista, tunteista tai havainnoista. Yleensä meidät valtaa vimma ilmaista ja tutkia jotakin ajatusta, tunnetta tai havaintoa, koska se nakertaa mieltä; se vie tilaa mietteissä ja mielikuvituksessa.

Kirjailijaksi haaveilevan ja kirjailijan välillä on se ero, että kirjailija päättää alkaa joko ilmaista tai tutkia. Kirjailijaksi haaveileva tyytyy vain ajattelemaan noita ideoita ja antaa niiden jököttää päässään vaikka miten kauan.

Jos tämä tuntuu sinusta tyytymättömältä, Kirjailija, pyydän anteeksi. Rupeahan nyt kirjoittamaan 🙌

Hei, ihan tosissaan, meillä kaikilla on ideoita, joista tuntuisi tulevan hyvä tarina, mutta annamme silti pelolle vallan. Meitä pelottaa, ettemme ole tarpeeksi hyviä kirjoittamaan tarinaa, meitä pelottaa,

mitä muut ajattelevat. Ja niin edelleen. Jossain vaiheessa, Kirjailija, on kuitenkin annettava kertomishalun voittaa pelko.

Ymmärrän kyllä. Usko pois, minä ymmärrän. Minua pelotti kirjoittaa sekä *Viha jonka kylvät* että *Mun vuoro*. Edelliseen sain idean yliopistossa. Olin tosi kiukkuinen, turhautunut ja tuskastunut poliisiväkivallasta ja ajattelin, että kirjoittaminen olisi paras tapa ilmaista itseäni.

Pelkäsin kuitenkin, mitä muut ajattelisivat. Vielä enemmän pelkäsin kirjoittaa *Mun vuoroa*, koska se on suureksi osaksi minun henkilökohtainen tarinani. Tuntui kuin näyttämällä sen maailmalle paljastaisin jotain itsestäni. Molemmat kirjat virisivät halusta puhua ja ilmaista itseäni, mutta se oli tosi pelottavaa.

Halu ilmaista niitä ajatuksia, tunteita ja havaintoja oli kuitenkin niin voimakas, että minun oli pakko kirjoittaa. Minun oli kerrottavana tarinat – minun oli kerrottava *minun* tarinani.

Juttu on niin, että meidän tarinoidemme ei tarvitse edustaa meitä täsmälleen. Melkein aina ne kuitenkin kertovat jostain, millä on meille merkitystä. Sinun äänestäsi tekee kuulemisen arvoisen se, että sinulla on into kertoa ja että olet rehellinen.

Kysy itseltäsi: millaisia kokemuksia minulla on ollut tai millaisista olen kuullut ja haluaisin kertoa muille? Listaa näille sivuille esimerkkejä ja palaa jatkamaan listaasi aina, kun mieleesi tulee jotain uutta. Jos nyt oltaisiin korisharkoissa, tämä olisi sinun pallokärrysi.

Tarinankerronta: Mikä tekee tarinasta hyvän?

No niin. Päässäsi siis on jo jonkin aikaa pyörinyt idea tai useampiakin, josta haluat kirjoittaa, mutta eräs iso kysymys on estänyt sinua aloittamasta:

MITÄ JOS IDEANI EI OLE TARPEEKSI HYVÄ?

Voin vain kuvitella, kuinka moni potentiaalisesti hyvä kirja on jäänyt kirjoittamatta, koska kirjailija pelkäsi, ettei hänen ideansa ollut tarpeeksi hyvä. Se on suurimpia pelkoja, joita kirjailijalla voi olla.

Mutta mikä tekee tarinasta ”tarpeeksi hyvän”? Siihen vastataksemme meidän pitää kysyä itseltämme, mikä tekee tarinasta kiinnostavan. Mieti kavereitasi ja tuttujasi, jotka ovat hyviä tarinankertojia. Heidän ei tarvitse olla kirjailijoita. Sellainen henkilö voi olla vaikka eno, joka saa kaikki nauramaan kertomalla metkuistaan, tai kampaaja, joka tietää aivan kaikista aivan kaiken. Kun he kertovat juttuja, he kertovat niitä tavalla, joka saa toiset kuuntelemaan. Parhaat tarinankertajat eivät noin vain listaa tapahtumia; sellainen saisi kuuntelijat kyllästymään. Parhaat kertojat saavat kuulijat niin uteliaiksi siittä, mihin tarina johtaa, että he eläytyvät tarinan henkilön kokemukseen.

Miten hyvät kertojat saavat kuulijan tuntemaan, miltä tarinan henkilöstä tuntuu? Kytkemällä tarinan tapahtumat henkilöiden tunteisiin ja toiveisiin. Tapahtumilla ei ole merkitystä, ellei kerrota, miten tarinan henkilö niihin suhtautuu. Kun kertoja ei tyydy kertomaan,

mitä tapahtui, vaan tekee selväksi, miksi sillä oli merkitystä ja miltä se henkilöstä tuntui, meistäkin tuntuu, että olemme kokeneet saman.

Kirjassa *Viha jonka kylvät* olisin tietysti voinut panna Starrin näkemään pojan surman jossain hänelle vieraassa kaupunginosassa. Silloin siitä olisi kuitenkin tullut erilainen tarina eikä se todennäköisesti olisi herättänyt yhtä vahvoja tunteita. Olisin voinut tehdä Haileystä vain jonkun tytön Starrin koulussa. Mutta koska Hailey oli Starrin ystävä, hänen teoissaan ja puheissaan oli enemmän ytyä sekä Starrille että lukijalle. Moni lukija on kertonut minulle itkeneensä Khalilin kuoltua – koska Starr oli kiintynyt häneen, myös lukijat kiintyivät häneen. Ja tosi moni lukija on sanonut, että heidän tekee mieli puhua Haileylle järkeä. Heistä tuntui samalta kuin Starrista.

Siinäpä se: pidämme tarinoista, jotka saavat meidät ajattelemaan ja tuntemaan uudella tavalla tai ilmaisevat jotain, mitä olemme tunteet omassakin elämässämme. Tarinankertomisen avain on saada kuulija tai lukija kokemaan tunteet, pulmat ja seuraukset viemällä heidät matkalle, mutta olla neuvomatta heitä, miltä heistä pitää tuntua. Jos hoidat hommasi oikein, Kirjailija, tunteet heräävät itsestään.

Kokeile tätä: Mieti jotain joskus kuulemaasi tarinaa – ei kirjaa vaan suullista tarinaa, jonka joku kertoi sinulle omasta tai näkemästään kokemuksesta. Jos muistat tarinan, sen on täytynyt olla aika hyvä, eikö? Kysy nyt itseltäsi: Miksi jatkoin kuuntelemista? Mikä oli tarinan pointti? Miltä tuntui kuulla se?

Kuvaile tarinan tärkeimmät tapahtumavaiheet kolmella tai neljällä lauseella kuvaamatta tunteita ja kirjoita ne seuraaville sivuille.

Kirjoita niiden perään kaikki ajatukset, tunteet ja ideat, joita tarina herätti sinussa sitä kuunnellessasi. Joutuiko kertoja nimeämään tunteet, vai tunsitko ne vaistomaisesti, koska tiesit, miksi tapahtumilla oli merkitystä kertojalle? Pidä kirjoittaessasi mielessä tämä yhteys tapahtumien ja niiden merkityksen välillä.
